

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΚΡΙΜΙΤΖΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ
1^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ
ΙΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΙΤΛΟΣ: «ΟΥΤΟΠΙΑ»

— Λοιπόν, Πέτρο μου, αυτή είναι η αλήθεια. Το τριφύλλι αυτό το βρήκαμε εχθές, δεν είναι το δικό σου. Όλα ήταν στο μυαλό σου! Ουσιαστικά δεν σε βοήθησε σε τίποτα.

—Ψέματα! Μου λέτε όλοι ψέματα γιατί ζηλεύετε την τύχη μου! Αφήστε με ήσυχο και ειδικά εσύ που σε θεωρούσα την καλύτερή μου φίλη! Μου απάντησε γεμάτος θυμό.

Εκείνο το καλοκαίρι περνούσαμε υπέροχα και ο Πέτρος ήταν τρισευτυχισμένος που είχε βρει επιτέλους το γούρι του, ένα τετράφυλλο τριφύλλι, το οποίο πίστευε ότι του είχε αλλάξει τη ζωή. Όμως, κάποια μέρα, συνειδητοποίησε πως το είχε χάσει και άρχισε να νιώθει ανίκανος να κάνει οτιδήποτε !

Όλα ξεκίνησαν ανήμερα της Παναγίας, όταν – όπως κάθε χρόνο άλλωστε – η παρέα μας, δηλαδή ο Πέτρος, ο Νίκος, ο Θωμάς, η Πόπη, η Ντίνα, η Χριστιάνα κι εγώ, είχαμε πάει στο περιβόλι με τον παλιό μύλο για πικ-νικ.

Κάποια στιγμή, ήρθε μια παρέα ξένων, Γερμανών για την ακρίβεια, που ήθελαν να πάνε στην παραλία, και μιας και ο Πέτρος ήταν ο μόνος που μιλούσε γερμανικά, προσφέρθηκε να τους οδηγήσει εκεί.

Όταν γύρισε ήταν άλλος άνθρωπος. Σαν να πετούσε στα σύννεφα! Κι όλα αυτά γιατί; Για το τετράφυλλο τριφύλλι που είχε βρει στο δρόμο. Για λίγο χόρτο!

Από εκείνη την ημέρα το ηθικό του είχε ανέβει στα ύψη! Έπαιζε όλα τα παιχνίδια – ακόμα και βόλει που πάντα απεχθανόταν – και μάλιστα με τρομερή αυτοπεποίθηση! Εμείς φυσικά χαιρόμασταν που ήταν τόσο ευτυχισμένος, όμως από την άλλη πλευρά ένιωθε τόσο τυχερός και ξεχωριστός χάρη σ' αυτό το τριφύλλι που είχε αρχίσει να γίνεται απόμακρος. Όλος ο κόσμος του ξαφνικά ήταν αυτό το χόρτο και το έπαιρνε μαζί του παντού, ακόμα και στην παραλία! Η όλη κατάσταση είχε αρχίσει να μας εκνευρίζει και ο Νίκος με το Θωμά έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τον

συνεφέρουν. Μα αυτός ήταν απτόητος! Το τετράφυλλο τριφύλλι του είχε πλέον μεγαλύτερη αξία από εμάς!

Ευτυχώς ή δυστυχώς η ευτυχία του Πέτρου τελείωσε δέκα μέρες μετά, όταν συνειδητοποίησε πως είχε χάσει το πολύτιμο γούρι του.

—Επιτέλους, θ' ασχοληθείς και λίγο με την παρέα, είπε τότε η Πόπη γεμάτη κέφι.

Γρήγορα όμως κατάλαβε ότι κάνει μεγάλο λάθος, γιατί ο Πέτρος την κεραυνοβόλησε με το βλέμμα του και της είπε:

—Αν δεν ξαναβρώ το τριφύλλι μου, δεν πρόκειται ν' ασχοληθώ με τίποτα πια!

—Σαν πολύ βαριά δεν το πήρες; Ένα χορταράκι έχασες όχι και κάνα διαμάντι, είπα.

—Καλά σου λέει! Μπορεί να μη μιλάμε τόσο καιρό, αλλά έχεις καταντήσει αηδία. Έχεις εξαρτηθεί εντελώς από αυτό το πράγμα και δεν χαίρεσαι τίποτα, συμπλήρωσε ο Θωμάς.

—Άσε που υποτιμάς και τον εαυτό σου, εξακολούθησε η Χριστιάνα. Ακόμη και τις νίκες σου σ' αυτό τις προσάπτεις! Σύνελθε!

Συνεχίσαμε τις επικρίσεις μας στον ίδιο τόνο για αρκετή ώρα, μα ο Πέτρος δεν αντιδρούσε ή καλύτερα, δεν φαινόταν να μας ακούει καν. Βυθισμένος στις σκέψεις του, είχε καρφώσει το βλέμμα του στο κενό. Ένα βλέμμα γεμάτο απελπισία. Γεμάτο απογοήτευση. Έμοιαζε σα να είχε χάσει τα πάντα!

Ο Πετρής – όπως τον φώναζε η αδελφή του – ήταν πάντα εσωστρεφής, αλλά τουλάχιστον μ' εμάς είχε πολύ καλές σχέσεις. Όλοι ξέραμε πως από παιδί ακόμα, πίστευε ότι χρειαζόταν κάτι πιο ισχυρό από αυτόν που να τον βοηθά να πετυχαίνει τους στόχους του, αλλά το ότι είχε θεοποιήσει ένα τριφύλλι, ένα χορταράκι, ήταν απίστευτο!

Όταν γύρισε στο σπίτι του η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο. Κλειδώθηκε στο δωμάτιό του, δε μιλούσε σε κανένα και έβγαινε μόνο στα κρυφά για να φάει και να πάει στην τουαλέτα. Έτσι, αποφασίσαμε ν' αναλάβουμε δράση μήπως και καταφέρουμε τίποτα.

Ήταν Σάββατο απόγευμα όταν όλη η παρέα – εκτός φυσικά από τον Πέτρο – μαζευτήκαμε στο περιβόλι.

—Δεν αντέχω να βλέπω τον αδελφό μου σ' αυτήν την κατάσταση, είπε κλαίγοντας η Ντίνα. Σκεφτείτε κάτι σας παρακαλώ!

—Έχει δίκιο, συνέχισε ο Θωμάς. Κάτι πρέπει να κάνουμε κι έχουμε κιόλας αργήσει! Τι περιμέναμε τόσο καιρό;

—Έλα ντε. Έπρεπε να είχαμε κάνει κάτι από τότε ακόμα που άρχισε να ασχολείται εντατικά μ' αυτό το ανόητο τριφύλλι, είπε ο Νίκος.

Όλη αυτή την ώρα, που εμείς συζητούσαμε, η Πόπη ήταν καθισμένη παράμερα και σκεφτόταν πυρετωδώς. Είχα αρχίσει να παρατηρώ τις εκφράσεις που έπαιρνε το πρόσωπό της καθώς σκεφτόταν και νόμιζα πως άκουγα τα γρανάζια του μυαλού της να γυρίζουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα, όταν εκείνη πετάχτηκε όρθια και άρχισε να τρέχει προς την παραλία, ακολουθώντας την ίδια διαδρομή που είχε πάρει κι ο Πέτρος την ημέρα που είχε φύγει με τους Γερμανούς.

—Πού πας; τη ρώτησα τρομαγμένη.

—Να βρω τη λύση στο πρόβλημά μας, μου φώναξε εκείνη ενώ συνέχιζε να τρέχει.

Πέρασε σχεδόν μισή ώρα μέχρι να επιστρέψει. Είχε ήδη αρχίσει να σκοτεινιάζει όταν την είδαμε να έρχεται προς το μέρος μας. Παρά το σκοτάδι πάντως διακρίναμε πως κρατούσε κάτι και μάλιστα με τόση προσοχή που νομίζαμε πως ήταν κάτι εύθραυστο. Όταν έφτασε, όμως, μας έδειξε αυτό που κρατούσε και διαπιστώσαμε πως δεν ήταν τίποτε παραπάνω από ένα σχετικά μαραμένο τετράφυλλο τριφύλλι!

—Κοιτάξτε, μας είπε λάμποντας από χαρά, Τι λέτε γι' αυτό;

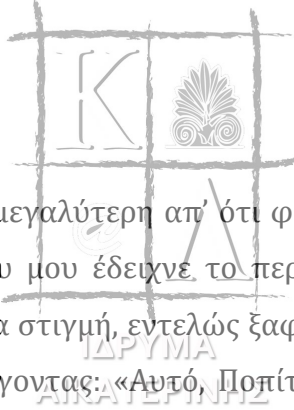
—Μη μου πεις ότι κόλλησες κι εσύ το σύνδρομο του τριφυλλιού, παρατήρησε γεμάτη απογοήτευση η Ντίνα.

—Μα τι λες τώρα! Δεν καταλάβατε γιατί το έφερα;

—Για να είμαστε ειλικρινείς, όχι, είπε ο Θωμάς.

—Ε, τότε ακούστε.! Όπως ίσως ξέρετε ο παππούς μου ήταν γεωργός και μάλιστα απ' τους γεωργούς που αγαπούσαν τη γη σαν παιδί τους. Έτσι γνώριζε πολλά μυστικά της.

—Ναι, εντάξει. Τα ξέρουμε όλα αυτά, αλλά τι σχέση έχει ο παππούς σου με τον Πέτρο κι αυτό το αναθεματισμένο τριφύλλι; ρώτησε ο Θωμάς φανερά αγανακτισμένος.

—Έχει και μάλιστα πολύ μεγαλύτερη απ’ ότι φαντάζεσαι. Λοιπόν, πριν μερικά χρόνια, καθώς ο παππούς μου μου έδειχνε το περιβόλι του, μου έλεγε διάφορα πράγματα για τα φυτά. Κάποια στιγμή, εντελώς ξαφνικά, έσκυψε, σήκωσε κάτι απ’ το χώμα και μου το έδειξε λέγοντας: «Αυτό, Ποπίτσα μου, είναι ένα τετράφυλλο τριφύλλι και αυτό εδώ, μου είπε δείχνόντας μου άλλο ένα πιο μαραμένο, είναι ένα ακόμη τετράφυλλο τριφύλλι. Ξέρω πως σου ακούγεται παράξενο όπως θα ακουγόταν και στους περισσότερους ανθρώπους, αλλά δεν είναι. Λίγοι είναι αυτοί που ξέρουν πως τα τετράφυλλα τριφύλλια φυτρώνουν πάντα σε ζευγάρια, μα το ένα από αυτά ξεραίνεται σχεδόν αμέσως κι έτσι κανείς δεν το παρατηρεί». Αυτά τα λόγια λοιπόν θυμήθηκα και πήγα να ψάξω γι’ αυτό το χορταράκι που για καλή μας τύχη – κι εμάς και του Πέτρου δηλαδή – βρήκα και που είναι αρκετά μαραμένο για να πιστέψει κάποιος πως έχει κοπεί εδώ και μερικές μέρες. Έτσι και καταφέρουμε να το βάλουμε στα πράγματα του Πέτρου, εκείνος θα το βρει, θα νομίζει ότι είναι το δικό του και θα ξαναβρεί τον εαυτό του. Έπειτα, μπορούμε να του αποκαλύψουμε την αλήθεια κι έτσι να του αποδείξουμε πως ουσιαστικά αυτό το χόρτο είναι εντελώς άχρηστο!

—Ιδιοφυές! Φώναξα τότε γεμάτη ενθουσιασμό. Τι περιμένουμε λοιπόν;

—Θα το βάλω εγώ στα πράγματά του, ανακοίνωσε η Ντίνα και η ανυπομονησία ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της.

Έτσι, η Πόπη της έδωσε το τετράφυλλο τριφύλλι και χωρίσαμε περιμένοντας να δούμε αν το σχέδιο της φίλης μας αποδεικνυόταν πραγματικά ιδιοφυές.

Την επόμενη μέρα σηκωθήκαμε όλοι πολύ νωρίς – εξάλλου οι περισσότεροι δεν είχαμε καταφέρει να κοιμηθούμε – και κατεβήκαμε στην παραλία, όπου μας περίμενε μια τεράστια έκπληξη. Ίσως και η μεγαλύτερη της ζωής μας. Ο Πέτρος, ο Πετρής μας, ήταν καθισμένος σ’ ένα βραχάκι και μας κοιτούσε γεμάτος χαρά!

—Καλημέρα παιδιά, φώναξε δείχνοντας μας το τετράφυλλο τριφύλλι που κρατούσε στα χέρια του.

Εμείς φυσικά είχαμε μείνει άναυδοι. Το σχέδιο της Πόπης είχε πετύχει! Ο Πέτρος ήταν και πάλι ο εαυτός του – έστω ο εξαρτημένος από το τριφύλλι εαυτός του – αλλά τουλάχιστον γεμάτος ζωή!

Όταν συνήλθαμε κάπως, τρέξαμε όλοι να τον αγκαλιάσουμε, ενώ τα γέλια μας ήταν τόσο δυνατά που πρέπει να τάραξαν μέχρι και τα κύματα.

Μετά από αρκετή ώρα, αφού είχαμε κολυμπήσει κι είχαμε παίξει ό,τι παιχνίδι ξέραμε, η Ντίνα ζήτησε από τον Πέτρο να της φέρει ένα ποτήρι νερό από την καφετέρια κι όταν εκείνος απομακρύνθηκε μας είπε ανήσυχα:

—Πρέπει να του πούμε την αλήθεια! Μετά δεν θα μας πιστεύει και δεν αντέχω να τον ξαναδώ σ' εκείνα τα χάλια!

—Έχει δίκιο, είπε ο Θωμάς. Αν περάσει καιρός όχι μόνο δεν θα μας πιστεύει, αλλά μπορεί να μη μας κάνει καν παρέα εξαιτίας αυτού του τριφυλλιού.

—Ωραία, είπα τότε εγώ. Ας του πει η Πόπη την αλήθεια. Άλλωστε αυτή οργάνωσε ολόκληρη την «επιχείρηση».

—Α, όχι, είπε η Πόπη. Δεν μπορώ να το κάνω εγώ. Δεν ξέρω τι να του πω. Δεν του το λες εσύ καλύτερα; Εσένα πάντα σε άκουγε ο Πετρής, μου είπε.

—Λοιπόν; έκανε η Ντίνα.

—Τέλος πάντων... Εντάξει! Θα το κάνω. Αρκεί βέβαια να με πιστέψει...

Μετά από λίγο ο Πέτρος επέστρεψε και ύστερα από ένα σύντομο, αλλά και άκρως κατατοπιστικό πρόλογο του εξήγησα τι είχε συμβεί, ενώ οι υπόλοιποι επιβεβαίωναν κάθε τόσο τα όσα έλεγα. Όταν τελείωσα τη διήγησή μου, ο Πέτρος έβαλε τις φωνές και γεμάτος οργή και παράπονο έλεγε πως δεν τον αγαπάμε και πως ζηλεύουμε την ευτυχία του!

—Είσαι καλά παιδάκι μου; ρώτησε η Πόπη. Πώς το έβγαλες πάλι αυτό το φοβερό συμπέρασμα; Γιατί να στα πούμε όλα αυτά αν δεν συνέβησαν στ' αλήθεια;

—Για να μου πάρετε το γούρι μου! Άλλωστε πώς να πιστέψω ότι βρήκατε τετράφυλλο τριφύλλι και δεν το κρατήσατε για τους εαυτούς σας;

—Είναι πολύ απλό Πετράκι μου, του είπα. Εμείς δεν πιστεύουμε σε τέτοιες ανοησίες! Κατά την γνώμη μας, μόνο ο ίδιος ο άνθρωπος μπορεί να ορίζει τη μοίρα του με τη θέλησή του και όχι με τετράφυλλα τριφύλλια κι άλλες παρόμοιες μαγανείες.

—Εξάλλου αυτό προσπαθούμε να σου αποδείξουμε τόση ώρα. Ότι όλα βρίσκονται στο μυαλό σου! Δεν σε έκανε το τριφύλλι τυχερό, αλλά η εντύπωση που εσύ ο ίδιος είχες σχηματίσει. Κατάλαβες; συμπλήρωσε η Χριστιάνα.

—Τι μου λέτε τώρα; μας απάντησε.

Ήταν φανερό πως είχε μπερδευτεί λίγο, μα και πως παράλληλα είχε αρχίσει να καταλαβαίνει το λάθος του.

—Αυτό που σου λένε αδερφούλη μου, είπε τότε η Ντίνα, είναι πως δεν σε έκανε το τριφύλλι τυχερό, αλλά ότι έχοντας τό εσύ πίστεψες πως είσαι τυχερός και έτσι απέκτησες αυτοπεποίθηση.

Η αντίδραση του Πέτρου ήταν εντελώς απροσδόκητη. Έπεσε στην αγκαλιά μου κι έβαλε τα κλάματα, ενώ ψιθύριζε ασταμάτητα «συγγνώμη, συγγνώμη».

Δεν πειράζει Πετρή μου. Μη ζητάς συγγνώμη. Σημασία έχει ότι κατάλαβες πια πως, όχι τα χόρτα και οι διάφορες δεισιδαιμονίες, μα μόνο ο άνθρωπος μπορεί να επιδρά στη ζωή του. Να το θυμάσαι...